

KARAM

© 2016
auteur Janny Spijker
Eerste druk

KARAM

Ver in het grote oerbos, op de open plek bij de oude treurwilg en het meer, was het feest. De elfjes zongen en dansten in de lucht, terwijl de zon hun kleine vleugeltjes liet glinsteren. Ze zongen een lied over een geboorte. Reza en Mano, twee eenhoorns, hadden een zoon gekregen.

Iedereen was er. De langstaarten sprongen vrolijk op en neer op hun sterke staarten en klaptten in hun voorpootjes mee met het gezang van de elfjes. Joli, de ondeugende langstaart, zat bij de holle boomstam op de grond en drumde erop los met de twee takken die hij had meegenomen uit het bos. De schuddebuiken gingen van hun linker voor en achterpootjes op hun rechter voor en achterpootjes staan en hun kale, roze buiken schommelden mee met de maat. Takken wandelden door het feestgewoel en strooiden met gekleurde bladeren in het rond. Zelfs de woelies, kleine wollige wezentjes, die hoog in de bergen wonen, kwamen speciaal voor dit feest aangevlogen op hun reuzenvlinders. Natuurlijk was ook de hele familie eenhoorn er. Opa en oma eenhoorn en alle ooms tantes,

neefjes en nichtjes, probeerden een glimp op te vangen van de pasgeboren eenhoorn.

De drie bora's, die op elk feest kwamen, hadden veel pret. Ieder op zijn eigen manier. Biba, door zich met trots opgeheven kopje, rechtop en langzaam lopend als een dametje, te laten bekijken. Ze was ook heel mooi, met haar korte achterpootjes en lange voorpoten. Haar lange nagels die ze altijd heel netjes schoon hield. Ze haalde haar lange nagels als een kam door haar langharige, glanzende roodbruin met zwarte vacht. Alleen werd ze deze keer minder bekeken dan ze gewend was. Dit beviel haar iets minder en daarom snauwde ze naar de arme Boris, die zijn gemak zocht en alle vier zijn poten gebruikte om vooruit te komen. Af en toe ging hij zitten en gooide dan met zijn voorpoten een hele bos gekleurde bladeren, die hij bij elkaar had geschraapt, hoog in de lucht. Hij zat bijna begraven onder de bladeren.

“Boris!”, riep Biba boos. “Moet je toch eens kijken hoe je eruit ziet! Gedraag je en loop rechtop!” Boris schudde de bladeren van zijn zwarte vacht en zonder zich iets aan te trekken van zijn zusje, ging hij gewoon door. Biba schudde haar kleine ronde kopje en keek om zich heen waar Banjer was. Al gauw zag ze hem aan de rand van het water. Hij probeerde de vissen te

vangen die vrolijke sprongen maakten boven het water. Maar Banjer sloeg steeds mis en daardoor kwam zijn voorpoot iedere keer zo hard op het water terecht, dat hij zichzelf al helemaal had onder gespetterd. Zijn langharige vacht, grijs met witte strepen, hing druipend om hem heen, maar dat kon hem niets schelen. Hij had er plezier in te proberen de vissen te pakken zodra ze boven water kwamen.

Biba kreunde zachtjes: “Dit is geen familie van mij. Dat kan gewoon niet. Ik ben vast ergens neergelegd toen ik was geboren en daarna door deze slordige familie gevonden.”

Waarom was dit feest zo speciaal? Waarom kwam iedereen naar deze jonge eenhoorn kijken? Waarom was iedereen zo opgewonden en vrolijk? Er waren bruine, zwarte, gestreepte en gevlekte eenhoorns. Mama Reza was lichtbruin, had een zwarte streep over haar rug, zwarte manen en een zwarte staart. Papa Mano was gitzwart, van kop tot staart. En welke kleur denk je dat hun pasgeboren zontje had? Wit! Spierwit, van kop tot staart! En nog nooit eerder was er een witte eenhoorn geboren. Nog nooit! Iedereen die hoorde dat er een witte eenhoorn was geboren, herinnerde zich het verhaal dat hun vader en moeder hun hadden verteld.

En die hadden het verhaal weer van hún vader en moeder en die hadden het weer van hún vader en moeder en die... nou ja, je snapt het wel. Het was een heel oud verhaal. Sommigen zeiden dat het verhaal al duizend jaar oud was en weer anderen zeiden dat het verhaal tachtigduizendmiljoen jaar oud was. Ikzelf denk dat het verhaal ongeveer vijfhonderd jaar oud is.

Ooit, heel lang geleden, leefde een tovenaar samen met zijn drie draken in het oerbos. Hij vond dat hij de koning van het bos was, omdat hij kon toveren, en dat daarom iedereen moest doen wat hij zei. Uit angst voor zijn toverkunsten en omdat ze bang waren voor de draken, die met hun enorme staarten hele bomen omver konden halen en met hun grote poten alles kapot konden trappen als ze dat wilden, gehoorzaamden de meesten hem. Maar niet iedereen. Er waren dapperen die de tovenaar en zijn draken wilden verjagen uit hun bos. In het geheim verzamelden ze zich in een grot om manieren te verzinnen en te bespreken hoe en wat ze konden doen om van de tovenaar af te komen. Maar wat ze niet wisten, was dat de tovenaar zich op een dag had verkleed als één van hun. Hij was bij een bespreking en hoorde dus alles wat ze afspraken. Na die ontmoeting ging de verkleedde tovenaar

in de grotopening staan voordat iemand eruit kon gaan en maakte zich steeds groter en groter en veranderde zichzelf daarna in een vuurspuwende draak. Toveraars kunnen dat.

Hij haalde diep adem en blies toen zoveel vuur de grot in dat iedereen die in de grot was levend verbrandde. Dat was heel erg, maar de tovenaars waren nog niet tevreden. Hij was zo verschrikkelijk boos. Hij blies zichzelf op tot hij zo groot was als een berg en bulderde zijn woorden zo hard door het oerbos dat alle bomen en bergen trilden en de grond waarop ze stonden begon te scheuren. Iedereen was verschrikkelijk bang. Ze kropen bij elkaar en probeerden niet te luisteren naar de woorden van de tovenaars.

“Vanaf nu”, bulderde de tovenaars, “zullen jullie bang zijn voor alles wat je ziet en hoort en jullie zullen zo bang worden, dat jullie alleen nog maar in het stille donker willen zijn en niet meer in het daglicht durven komen! Alleen met behulp van een witte eenhoorn zullen jullie je kunnen bevrijden van die angst. Maar dat zal nóóit gebeuren! Ha ha ha ha.”

Maar zes hadden hun oren zo goed dicht kunnen houden, dat ze de woorden van de tovenaars niet verstaan hadden. Nadat de tovenaars met zijn draaken weg was gegaan, op zoek naar een ander land waar hij de baas kon spelen, haalden die zes

opgelucht adem. Gelukkig, het was voorbij, hij was weg. Maar toen ze om zich heen keken, zagen ze dat de anderen bang in het rond keken en beefden als een rietje en schrokken van elk geluidje. Sommigen, die nog een klein beetje durfden, vertelden de zes wat de tovenaars had geroepen. Daarna zochten ze snel een plek om zich te verstoppen. De zes snapten er niets van, er was toch niets meer aan de hand? De tovenaars en zijn draken was toch weg? Waar konden ze nu nog bang voor zijn? Maar zodra ze iets wilden vragen aan de anderen, trokken die zich nog verder terug. En dit ging zo door tot iedereen, behalve die zes, diep in de grotten was gekropen om daar voor altijd te blijven.

En de zes die overbleven, waren de oervaders en moeders van alle dieren en wezentjes die nu in het oerbos leven.

Nu weet ik wel dat de bange bewoners van het oude oerbos niets meer zullen hebben aan de geboorte van een witte eenhoorn. Maar de tovenaars had gezegd dat het nooit zou gebeuren en nu was het toch gebeurd. Volgens iedereen zou dit geluk brengen. Nu, met de geboorte van deze witte eenhoorn, geloven ze dat iedereen voor altijd gelukkig zal zijn en nooit meer bang hoeft te zijn.

Nu begrijp je ook waarom iedereen zo blij is en feest viert.

Fluffy, de oude elf, was moe van het dansen en zingen en liet zich pardoos op de neus van mama Reza vallen. “Oeps, sorry. Dit wordt voor mij een beetje te vermoeiend. Ik ben niet meer één van de jongste, zoals je weet. Vind je het goed als ik even uitrust?”

“Natuurlijk, Fluffy, rust lekker uit”, zei Reza vriendelijk, “maar zou je dat misschien ergens anders kunnen doen, want mijn ogen doen pijn van het scheel kijken als ik naar je kijk.”

“Oh, natuurlijk, geen probleem.” Fluffy fladderde weg en belandde op de neus van de jonge eenhoorn. “Mama?” vroeg hij, scheelkijkend naar Fluffy.

“Oh nee, lieve schat. Ik ben Fluffy, de oude elf.” Ze kreunde even terwijl ze weer omhoog fladderde, eerst naar Reza. “Dit is je mama.” Ze fladderde naar Mano. “En dit is je papa.” Hierna besloot Fluffy om maar een mooi plekje in de treurwilg te zoeken die dichtbij stond. “Dag, lieve jongen”, zei mama Reza en bracht haar hoofd dicht bij die van haar zoontje. Ze keek hem aan met haar lieve, bruine ogen, knipperde even met haar lange wimpers en gaf hem een kus op zijn neus. “Zeg, jongen”, bromde papa Mano,

“zou je niet eens gaan staan?” Hij gaf hem met zijn neus een vriendelijk zetje. “Oké”, zei de witte eenhoorn en deed zijn best om op zijn wankelende beentjes te gaan staan, terwijl zijn papa en mama trots toekeken. Zijn neefjes en nichtjes joelden hem bemoedigend toe.

“Toe dan... “

“Je kan het..eh...”

“Ga dan staan....”

“ We willen met... eh...hoe heet hij eigenlijk?”

En de schuddebuiken bromden: “ Dat kun je best... eh..”

“ Jij hebt geen last van een dikke buik....”

“Toe maar...eh ...eh... hoe heet ie?”

En Biba riep uit: “Oh, wat een schatje! Ik ben helemaal verliefd op ...op Op .. eh.., mag ik vragen hoe uw zoon heet, mevrouw Reza?”

“Ja, hoe heet hij?”, klonk het nu van alle kanten.

“Oh... ja... zijn naam”, mompelde Reza en keek vragend naar haar man.

“Eh, ja, nou ja... eh...” Mano had geen flauw idee.

“Iedereen heeft een naam. Hij heeft een naam nodig om hem te kunnen roepen, om hem wat te kunnen vragen”, zei de wijze woelie Oelie, terwijl hij zich van zijn vlinder af liet glijden. Oelie zag eruit als een bolletje wol, met allemaal losse slierten als armen en benen en twee ogen

op het bolletje die zo groot waren als de helft van zijn rond lichaampje.

“Ja, natuurlijk, meneer Oelie, U hebt helemaal gelijk”; zei Reza. “Mano?”

“He?”

“Hoe zullen we onze lieve zoon noemen?”

“Daar vraag je me wat, Reza. Eh ... hij is wit.”

“Hè, nee hè!” riep Fluffy uit, “je gaat hem toch niet Witje noemen of zo, hè?”

“Vind je dat geen goed idee?” vroeg papa Mano. Fluffy was niet de enige. Vanuit alle kanten kwamen opmerkingen, zoals: “Nee, dat vind ik helemaal niks.”

“Wie heet er nou naar de kleur die hij heeft.”

“Oké, oké”, riep papa Mano, “ik begrijp het. Vertel me liever wat jullie wel een goede naam vinden. Daar hebben Reza en ik meer aan.” De gekste namen werden er toen geroepen. Er werden van twee namen één gemaakt.

“Reman!”

“Reno!”

“Maza!”

En anderen, die dachten aan het oude verhaal, riepen: “Helper!”

“Toverstaf!”

“Bevrijder!”

Ondertussen was de kleine eenhoorn nog steeds druk bezig met proberen op zijn beentjes te gaan

staan. Het was hem al een paar keer bijna gelukt, maar telkens zakte hij weer door zijn jonge beentjes. Nu gebruikte hij alle kracht die hij in zichzelf kon vinden en terwijl hij met grote inspanning, langzaam op zijn beentjes ging staan, riep hij uit: “Ka..ram..ba!!!”

Toen stond hij en was iedereen even stil.

“Karamba?” De dieren en wezens van het oerbos keken elkaar vragend en verbaasd aan, terwijl ze het woord herhaalden tegen elkaar. Reza en Mano keken elkaar op dezelfde manier aan.

“Karamba?”

“Heeft hij nu zelf een naam gekozen?”

“Wat vind jij? Wel wat lang hè?”

“Ja, wel wat lang, maar ook wel mooi, omdat hij het zelf zei.”

“Hmm, ja.... Wat als we er nu eens Karam van maken? Hoe vind je die naam?”

“Karam? ...Ja ...ja, dat vind ik een mooie naam. Vertel jij het maar.”

Terwijl Reza en Mano trots ieder aan een kant van hun zoon gingen staan, kuchte Mano en riep toen: “Mag ik even uw aandacht?” Het werd stil.

“Reza en ik willen u voorstellen aan onze zoon, Karam!”

Een luid gejoel brak los. Karam keek omhoog naar zijn mama. Ze keek lief naar hem en wreef even liefkozend met haar neus langs de zijne.